

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lutego 2025 r.
sprawy **K.S.**
skazanego za czyny z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 137/24,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Turku
z dnia 20 lutego 2024 r., sygn. akt II K 594/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić K.S. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki posiłkowej X.Y. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 20 lutego 2024 r., sygn. akt II K 594/22, K. S. za winnego: 1) czynu z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności, orzeczono zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną X.Y. i zbliżania na do niej na odległość mniejszą niż 100 m na okres 5 lat, oraz nawiązkę w wysokości 30.000 zł; 2) czynu z art. 199 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, orzeczono zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną X.Y. i zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 100 m na okres 5 lat, oraz nawiązkę w wysokości 20.000 zł; czynu z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, orzeczono zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 m na okres 3 lat, oraz nawiązkę w wysokości 10.000 zł. Wymierzono skazanemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności oraz łączny środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 100 m na okres 8 lat.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz obrońcy skazanego Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 137/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca K. S. , zaskarżając go w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie wszystkich zarzucanych K. S. czynów, a to:

1. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2 w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. oraz art. 185c § 1a k.p.k., wyrażające się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że znajdująca się w aktach sprawy opinia psychologiczna dotycząca X.Y. sporządzona przez biegłego R.Z.-F. w dniu 14 kwietnia 2022 r. oraz ustna opinia uzupełniająca są wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych, bez należytego odniesienia się do formułowanych w apelacji oraz wniosku dowodowym z 12 września 2023 r. (złożonym w postępowaniu pierwszoinstancyjnym)

konkretnych zarzutów niepełności opinii oraz zawarcia w niej konkluzji, bez należytej możliwości wskazania przesłanek, które do nich doprowadziły, a w konsekwencji oddalenia wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z pisemnej uzupełniającej ewentualnie nowej opinii sporządzonej przez innego biegłego po uprzednim przesłuchaniu pokrzywdzonej w obecności psychologa w trybie art. 185c § 1a k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego już przez Sąd pierwszej instancji, polegającego na oparciu się przy czynieniu ustaleń faktycznych na wadliwej opinii biegłego, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;

2. art 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierzetelnym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. w związku bezpodstawnym uznaniem za wiarygodne zeznań świadków X.Y. , K. W. , R. S. w zakresie wyjawienia przez X.Y. o krzywdzeniu na tle seksualnym przez K. S. w okresie objętym zarzutami w niniejszej sprawie, dopiero 27 lutego 2021 r., pod wpływem obejrzanego wspólnie z rodziną filmu o pt. „25 lat niewinności. Sprawa T.K.” bez należytego odniesienia się do zarzutów podniesionych przez obrońcę w apelacji w pkt. 1b., polegające na całkowitym pominięciu w swych zeznaniach kontekstu konfliktowej sytuacji między pokrzywdzoną oraz jej rodziną z K. S. na tle: finansowym, związanym z kontaktami ojca z małoletnią córką J. S. , co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;
3. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2,3,5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2,3,5 k.p.k., wyrażające się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że zeznania świadków X.Y. oraz R. S. (pkt. 1. h. oraz pkt. 1.j. i k. apelacji) są wiarygodne w zakresie wysłania przez K. S. z jego telefonu na telefon X.Y. wiadomości tekstowej z informacją, że przydałoby się jej „ostre lizanko” oraz innych wiadomości tekstowych wysyłanych w ten sposób, co miało rzekomo wzbudzić po raz pierwszy⁷ niepokój u R. S. i stanowić dowód na rzekome molestowanie X.Y. przez K. S. , bez należytego odniesienia się

do zarzutów zawartych w apelacji oraz tezy zawartej w oddalonym przez Sąd wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrania głosowego z 2019 r. wysłanego przez W. S. K. B. oraz treści innych wiadomości tekstowych zawartych we wnioskach dowodowych z dnia 19 stycznia 2024 r. (k.1419 i 1428) potwierdzających chęć fałszywego oskarżenia przez X.Y. K. S. o czyny, których nie popełnił, podczas gdy w rzeczywistości ww. sms został wysłany przez X.Y. z telefonu K. S. na jej nr telefonu, bez jego wiedzy i zgody, w celu wykazania rzekomego jej molestowania seksualnego przez K. S. , po wcześniejszym odblokowaniu jego telefonu jego palcem, a następnie wykasowania ww. wiadomości z jego telefonu oraz skwitowania przez X.Y. całej sytuacji komentarzem: „*teraz się, ch.. z tego nie wywiniesz*” oraz wniosku o ponowne przesłuchanie W. S. i K. B. na okoliczność ww. rozmów oraz sposobu dotarcia do nich co ma niezwykle istotne znaczenie w niniejszej sprawie, ponieważ ww. wiadomości tekstowe są jedynym dowodem prócz (niewiarygodnych - zarzut nr 1. kasacji) zeznań X.Y. na popełnienie przez skazanego wszystkich przypisywanych mu czynów, co skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego.

4. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., w sytuacji nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych obrony oraz oddalenia wniosków dowodowych z wydruków z komunikatorów internetowych W. oraz M. zawierających korespondencję oskarżonego z X.Y. oraz z jej matką R. S. poprzez zwrócenie się do W. oraz do M., zgłoszonych przez obrońcę oskarżonego w piśmie z dnia 26 stycznia 2024 r. (pkt. 3., 4.), na okoliczność prowadzonej korespondencji między ww. osobami w okresie zamieszkiwania K. S. w M. z córką, ze względu na lakonicznie wyrażone przez Sąd stanowisko o braku związku ze sprawą bez należytego uzasadnienia, co jest naruszeniem znaczącym oraz istotnym ponieważ jest zauważalne na pierwszy rzut oka, a przeprowadzenie dowodów zgodnie z wnioskiem obrony doprowadziłoby do uniewinnienia oskarżonego, bo dzięki

tym dowodom zostałyby podważona całkowicie wiarygodność twierdzeń pokrzywdzonej X.Y. w zakresie stawianych K. S. oskarżeń.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku.

W odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Turku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej także wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć wypada, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Autor wniesionej w przedmiotowej sprawie kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

Istota zarzutów podniesionych w kasacji sprowadza się nie do wykazania rażącego naruszenia przepisów prawa stosowanych przez Sąd odwoławczy, a mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenie, jak nakazuje to art. 523 § 1 k.p.k., lecz do kwestionowania przyjętych przez ten Sąd za prawidłowe ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów. Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie skarżonego wyroku jest wnikliwe, szczegółowe i konkretne w odniesieniu do postawionych w apelacjach zarzutów. Sąd Okręgowy w Koninie dokonał także rzetelnej oceny zarzutu wskazanego w punkcie pierwszym kasacji. Odniósł się w

szczegółności do kwestionowanej opinii biegłej R.Z.-F. (na s. 18 uzasadnienia) nie dostrzegając podstaw do jej ponownego przesłuchiwania bądź dopuszczenia opinii innego biegłego. Obrońca polemizuje w istocie w tym zakresie ponownie z jasnymi opiniami i wnioskami przedstawionymi przez biegłą, próbując wywołać kontrolę trzecioinstancyjną postępowania karnego. Podobnie, wbrew zarzutom kasacji, Sąd odwoławczy szczegółowo odniósł się do zarzutów związanych z naruszeniem art. 7 k.p.k., w tym do zeznań świadków m.in. X.Y. , K. W. , W. S. , Ł. S. (m.in. s. 15-17 uzasadnienia), mając przy tym na uwadze kontekst sytuacyjny i rodzinny (w tym również kwestię obejrzenia filmu „25 lat niewinności. Sprawa T.K.” i jego fabułę), w jakim pokrzywdzona wyjawiała informacje o jej wieloletnim molestowaniu przez ojczyma. Ten sam w istocie polemiczny charakter ma kolejny zarzut sprowadzający się do dalszego kwestionowania przeprowadzonej w sprawie i uznanej za prawidłową przez Sąd odwoławczy oceny dowodów. Powyższe kwestie dotyczące m.in. smsa wysłanego przez oskarżonego do pokrzywdzonej zostały szczegółowo rozważone (s. 17-19 uzasadnienia). Sąd przedstawił także uzasadnione postawy oddalenia wniosków dowodowych, a prawidłowość tego rozstrzygnięcia nie budzi zastrzeżeń. Nie można podzielić twierdzenia dotyczącego nierzetelnej kontroli odwoławczej także w pozostałym zakresie, a skarżący poza próbą forsowania własnego, odmiennego poglądu nie wykazuje by Sąd odwoławczy naruszył obowiązki wynikające z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. także w zakresie wniosków dowodach związanych z komunikatorami internetowymi. Do wniosków dowodowych dotyczących ww. komunikatorów Sąd Apelacyjny odniósł się rzeczowo i szczegółowo (s. 20 uzasadnienia), trafnie motywując ich oddalenie oraz wskazując, że odzyskanie korespondencji między stronami nie jest w tej sprawie dowodowo konieczne.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy, jako oczywiście bezzasadnej.

Mając na względzie sytuację osobistą skazanego Sąd Najwyższy zwolnił go z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa

oraz obciążył Skarb Państwa kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez oskarżycielkę posiłkową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]